

se aptus est supponere pro quocumque supposito talis naturæ, quia vere habet ipsam. Et in hoc est differentia, (notanda pro his, quæ infra dicemus de actibus notionalibus) inter Deum in concreto et Deitatem in abstracto. Nam Deus propriissime supponit pro personis, et ideo non tantum essentialis actus, ut creare, sed etiam notionales, ut generare, illi attribuantur, Deitas vero ex vi modi significandi non habet supponere pro persona, et ideo notionales actus illi tribuuntur, ut postea videbimus.

8. *Tertia assertio.* — Tertio dicendum est, ratione adjuncti, vel ratione prædicati posse suppositionem *Dei* determinari, vel ad hunc Deum tantum, vel ad personam tantum, unam, vel duas, vel aliquando etiam ad omnes divisive, aut collective. Declaro breviter singula: nam imprimis de hoc Deo, potest aliquid prædicari, quod illi soli secundum se conveniat, ut in his locutionibus: *Deus est realiter communis tribus personis, subsistit subsistentia absoluta* et similibus. Confirmatur, nam in concretis creatis terminus communis ex adjuncto determinatur aliquando ad communem suppositionem, ut in hac, *homo est species*: ergo idem erit in Deo, quatenus communifatem habet, hac servata differentia, quod in homine communitas illa est rationis, in Deo est realis. Aliæ partes assertionis locum habent, quoties aliquid notionale huic termino adjungitur, nam illud determinat suppositionem. Unde in hac, *Deus pater generat*, clarum est suppositionem esse tantum pro prima persona. Imo etiamsi determinatio non addatur in subjecto, prædicatum censetur sufficere ad restringendam suppositionem, ut in hac etiam, *Deus generat*, censetur Deus supponere pro solo Patre. In hac vero *Deus spirat*, pro Patre et Filio, de quo latius dicitur in libro sexto. In hac vero propositione *Deus est persona*, clarum est, immediatam suppositionem esse pro personis, quia hoc prædicatum convenit Deo ratione hypostasis: est autem commune omnibus singulis personis: et ideo ibi Deus pro omnibus divisive supponit.

9. *Exponitur illud soli Deo honor et gloria.* — In hac etiam propositione: *Soli Deo honor et gloria*, ait D. Thomas supra, suppositionem esse pro omnibus personis, secutus Augustinum, lib. 6, de Trinitate, cap. 8. Indicatque esse differentiam inter illam propositionem et alteram, *Deus creat*, Cajetanus autem sentit, non esse differentiam inter illas duas propositiones: *Deus creat, et soli Deo honor et gloria,*

quia in utraque Deus supponit pro natura et pro personis. Aliqui vero sentiunt discrimen aliquod oriri ex rigorosa significatione illius particulæ *soli*. Nam in illa, *Deus creat*, suppositio pro personis est divisa, seu distributiva: de singulis enim vere dicitur, quod creant. At vero in alia, suppositio pro personis videtur esse collectiva, quia in rigore solum de tota Trinitate dici potest: quod illa tantum sit digna honore et gloria. Quod mihi etiam aliquando visum est: sed re attentius considerata non placet. Quia si particula *soli* in eo rigore sumatur, ut excludat etiam concomitantia, propositio erit falsa, quia non sola Trinitas collective, sed etiam unaquæque persona sigillatim sumpta est digna honore et gloria, æque, ac tota Trinitas, si autem sumatur *soli* secundum theologicam proprietatem, ut nimirum concomitantia non excludat, si vera est locutio, etiam si *Deus* divisim pro personis et pro *Hoc Deo*, et simul pro tota Trinitate supponat, quod idem est in altera enuntiatione *Deus creat*, nulla ergo est differentia. Clarior autem est illa suppositio collectiva, in hac propositione *Deus est Trinitas*, quæ primum verificari potest de hoc Deo, ut sic, ille enim est singulæ personæ, et omnes simul. Descendendo vero ad personas, non potest verificari de singulis, sed de omnibus collective.

10. Atque ita tandem clara est etiam differentia, quam D. Thomas ibi assignat inter hos terminos, *Homo et Deus*, quia homo unum immediate significat, scilicet speciem humanam, ut sic et pro alio immediate supponit ex natura sua, et aliunde non restrictus, scilicet pro individuis, quia non datur homo subsistens nisi ratione singulorum suppositorum. Deus autem ex se immediate supponit pro suo immediato significato, scilicet, pro hoc Deo realiter et subsistente et communi tribus personis per summam identitatem cum singulis illarum, et cum omnibus simul. Unde etiam fit, ut *homo*, juxta usitatum morem loquendi non sit capax suppositionis collectivæ pro suppositis: Deus autem, non obstante determinata suppositione pro hoc Deo, habere possit collectivam suppositionem pro personis, ut satis declaratum est.

CAPUT XV.

QUO MODO INTER DIVINAS PERSONAS SIMILITUDO, ET ÆQUALITAS INTERCEDAT.

1. Tres relationes possunt in unitate fundari juxta communem Aristotelis sententiam,

5 Metaphysicæ, cap. 9, scilicet identitatis, quæ fundari dicitur in unitate substantiæ: similitudinis in unitate qualitatis: æqualitatis in unitate quantitatis. Constat autem ex hæcenus dictis inter personas divinas esse veram identitatem in substantia: unde facile concludi poterat, esse etiam similitudinem et æqualitatem secundum metaphoricam aut amplam significationem. Nam secundum proprietatem Deus non est capax talium relationum, quia in Deo non est propria quantitas, vel qualitas: sed quidquid in eo est, substantia est, maxime secundum essentiam. Tamen, quatenus nomen quantitatis extenditur ad significandam rei perfectionem, et quatenus attributa divina per modum qualitatum a nobis concipiuntur, eatenus possunt æqualitas, et similitudo divinis personis tribui. Et ideo recte adnotarunt Scotus, Durandus et alii in 1, d. 19, has relationes, quæ in creaturis solent distinguui, et in diversis formis fundari, in divinis personis esse unitas: et in eadem divina substantia suo modo fundari. Et hæc plane videbantur sufficere de his denominationibus, cum in re non distinguantur ab identitate. Tamen ad majorem declarationem pauca addenda sunt.

2. *De personarum similitudine.* — Circa similitudinem advertendum est, antiquos Patres tempore Concilii Nicæni, et durante Ariano errore evitasse voces, quæ solam similitudinem inter divinas personas significare videbantur, qualis erat illa celebris vox homojussion, id est, similis essentiæ. Et ideo Concilium Ariminum rejectum est, quod illam vocem in Symbolo posuerit, et Basilius, Epistola 28, dicit, Macedonianos non discessisse ab errore Arii: quia tantum similitudinem essentiæ inter Patrem et Filium admittebant. Quod etiam habet Epiphanius, hæres. 73, et Theodoretus, lib. 2, Historiarum, cap. 6, et est frequens in Patribus illius ætatis. Hoc tamen ideo fuit, quia hæretici abutebantur illa voce ad excludendas alias, quæ veram consubstantialitatem significant. Est enim advertendum: similitudinem, ex vi suæ significationis non requirere unitatem realem in forma, sed conformitatem. Item in rigore non postulare conformitatem in gradu perfectionis, nam duæ albedines dicuntur similes, etiamsi non sint pares, seu æque intense. Hæretici ergo, ut excluderent unitatem personarum in divina natura, et æqualitatem in perfectione, similitudinem ponebant, et negabant identitatem, et æqualitatem: quo sensu hæreticum est ponere similitudinem in divinis personis.

3. At vero in sensu catholico, dicendum est, unam personam divinam similem alteri esse. Nam de Filio ait Paulus ad Hebræos 1: *Cum sit splendor gloriæ, et figura substantiæ ejus.* Item imaginem Patris etiam illum appellat: non est autem imago sine similitudine. Et Augustinus 7, de Trinitate, capite ultimo, ait, personas divinas dicendas esse similes et non dissimiles, quia hoc ad substantiam refertur. Idem D. Thomas, 1 part., quæst. 31, art. 2. Et ratio est, quia licet similitudo non semper requirat æqualitatem, tamen illam etiam non excludit, ut bene notavit Scotus, in 1, distinct. 31. Et similiter non excludit unitatem, imo illam requirit aliquo modo, et tanto erit major, quanto fuerit major unitas inter extrema distincta. Similitudo ergo quatenus perfectionem dicit et excludit imperfectionem, proprie conveniet divinis personis. Imo hæretici in eo sensu, quo loquebantur, magis ponebant personas dissimiles, quam similes: quia cum distinguerent naturas, necessarium erat, eas tantum inter se distare, quantum finitum ab infinito, creatum ab increato, quæ magis inter se dissimilia quam similia sunt.

4. Circa æqualitatem neque in re, neque in voce est de æqualitate ambiguitas, supponendo sermonem esse de quantitate perfectionis non molis. Quo circa sic de fide est, inter divinas personas, esse æqualitatem: Quam recte per negationem explicuit Athanasius, in Symbolo dicens: *In Trinitate nihil est majus, aut minus prius, aut posterius.* Et inde concludit: *totas tres personas esse sibi coæquales.* Idem habet Augustinus, 9, de Trinitate, cap. 1, dicitque, hanc æqualitatem personarum nihil aliud esse, quam unitatem essentiæ. Qui etiam videri potest, lib. 3, contra Maximinum, cap. 10, et sermone 38, de Tempore, Anselmus, in Monologio, cap. 13, dicit: *Personas esse æquales, quia unaquæque est perfecta et summa essentia.* Idem in Prosologio, cap. 3, Richardus etiam Victor, libro de Trinitate, cap. 13, dicit, hanc æqualitatem esse alterius rationis, quam in creaturis, scilicet, *quia idem esse cum eadem plenitudine perfectionis, quod est unius personæ, est alterius.* De eadem æqualitate recte sentit Origenes, lib. 1, Periarchon. cap. 2 et 3, et lib. 7, ad Romanos, et Tertullianus 4, contra Marcionem, cap. 25. Ratio itaque est manifesta ex dictis de unitate essentiæ in tribus personis. Quam indicavit Concilium Toletanum 6, in confessione fidei dicens: *Quoniam unius sunt naturæ, idem personas esse æquales, quia illa natura non recipit*

magis, nec minus. Nec potest, nisi tota communicari, ut dicit etiam Concilium Lateranense, in capite *Damnamus*. Quæ ratio eodem modo procedit in omnibus attributis Dei, sapientiæ, bonitatis, etc. Et in his, in quibus posset habere difficultatem aliquam, in superioribus explicata est, specialiter de infinitate perfectionis in libro præcedenti, tractando de perfectione relationum, et de omnipotentia in hoc libro, capite decimo, ubi etiam aliquid attigimus de æternitate, et plura in primo tomo de Incarnatione. Nulla ergo difficultas est alicujus momenti in hac veritate.

5. *Objectio.* — *Ordo naturæ sit ne in personis divinis.* — Objici vero potest, quia ubi est ordo primi, secundi et tertii non est æqualitas, sed in divinis personis hic ordo reperitur, ergo. Minor patet ex divo Augustino 3, contra Maximinum, capite decimo quarto, ubi hoc sensu docet; *esse inter divinas personas ordinem naturæ.* Quem etiam admittit divus Thomas, 1 parte, quæstione quadragesima secunda, licet non concedat, unam personam esse priorem altera. Idem sumitur ex Basilio, libro primo, contra Eunomium, circa medium, et libro tertio, circa principium. Patet etiam ex communi modo loquendi, sic enim nominamus personas, primam, secundam et tertiam, non quidem solo arbitrio nostro (sic enim facile possent denominationes illæ commutari, sicut in quolibet alio numero), sed cum fundamento in re ipsa. Est ergo ordo ille in personis ipsis secundum se, quod etiam significavit Joannes theologus, sess. 21, Concilii Florentini. Talis autem ordo videtur aliqua ex parte æqualitatem minuere.

6. *An sit ordo prioris et posterioris.* — Occasione hujus difficultatis tractari hic solet, an inter divinas personas sit ordo prioris et posterioris. Nam D. Thomas simpliciter negat: Scotus admittendam putat prioritatem originis. Est tamen quæstio de nomine, in qua immorari non est necesse: viderique possunt, quæ de illa attigi, disput. 12, Metaphysicæ, sect. 1, ubi etiam dixi D. Thomam et Scotum in hoc habere sententias contrarias. D. Thomas enim docet, simpliciter et sine addito non esse admittendam prioritatem, juxta illud Athanasii in symbolo, *In hac Trinitate nihil prius, aut posterius*: Scotus vero adjungit, cum illo addito, *originis*, admitti posse. Quod sane et in re verum est, et illis vocibus satis commode explicatur, nam origino propriissime divinis personis tribuitur.

7. *Resolutio utriusque dubii.* — Adde, hunc

ipsum esse ordinem, quem Augustinus et D. Thomas ordinem naturæ vocarunt. Est enim advertendum, non vocari naturæ ordinem, eo quod inter divinas personas una sit prius natura, quam alia: nam hoc etiam admittendum non est. Quia prioritas naturæ proprie sumpta, aut est prioritas in subsistendi consequentia, aut in causalitate propria, neutra autem invenitur in divinis personis. Dicitur ergo ordo naturæ, quia ipsamet essentia Dei ex se et natura sua postulat, ut immediate sit in Patre sine ulla processione: in Filio vero per processionem ejus ex sola prima persona: In Spiritu sancto per processionem ex utraque. Atque ita hic ordo naturæ nihil aliud est, quam ordo originis: Igitur non immerito prioritas etiam originis dicitur, quæ in hoc solo posita est, quod una persona est principium originis, alia terminus, vel (quod idem est) una habet suum esse sine origine, alia vero non sine ulla. Juxta hanc ergo prioritatem solam dantur in divinis personis, prima, secunda et tertia, et ideo hæ denominationes nihil repugnant æqualitati. Jam enim supra ostensum est, distinctionem in relationibus originis non minuere, neque augere personarum perfectionem.

8. *An æqualitas sit relatio rationis.* — Solet autem hoc loco ulterius quæri, an hæc similitudo, vel æqualitas inter divinas personas sit relatio realis, vel rationis. De qua quæstione Thomistæ multa scribunt. Quia D. Thomas, quæst. 42, art. 1, docet, esse tantum relationem rationis. Quod Cajetanus optime ibi declarat, et defendit, et Capreolus, in 1, dist. 31, quæst. 2. Ubi etiam Durandus, Gabriel et alii, et Marsilius, in 1, quæst. 33, Scotus autem eadem dist. 31, quæst. 2, et quodlib. 6, art. 2, contendit esse relationem realem. Quia in divinis personis concurrunt omnia necessaria, ut hæc relatio realis sit, scilicet, fundamentum, terminus realis, et extrema realiter distincta. Item quia alias non dicerentur divinæ personæ in re ipsa similes et æquales, sed solum cogitatione hominis. Hæc vero argumenta revera non cogunt: nam hæ denominationes non semper sumuntur formaliter a relatione, sed a fundamento, quod in rebus ipsis existit, et nobis occasionem præbet ad talem relationem excogitandam. Hoc autem fundamentum in præsentem est unitas perfecta ejusdem naturæ in singulis personis. Ex hac ergo unitate provenit, ut talis relatio non possit esse realis. Quia præter ea, quæ Scotus numerat, necesse est, ut inter fundamentum et terminum for-

malem relationis sit distinctio in re ipsa: maxime in his relationibus unitatis, in quibus habitudo potissime cernitur inter ipsas formas, in quibus est similitudo, vel æqualitas, ut recte Cajetanus advertit, et ideo ubi est una, et eadem forma in utroque extremo, non potest esse hujusmodi realis habitudo, quia illa potius est identitas realis et numerica. Quapropter prior sententia simpliciter vera est. De qua re hæc nunc sufficiunt, reliqua enim philosophica sunt, et a nobis tractata in disput. 47 Metaphysicæ, sect. 9.

9. *Objectioni occurritur.* — Unum vero hic potest objici, quia inter divinas relationes non solum est æqualitas ratione perfectionis essentialis, sed etiam ratione perfectionis relativæ, ut supra dixi; sed illa perfectio relativa est distincta realiter in una et alia persona, ergo æqualitas in illa habet omnem distinctionem necessariam ad realem relationem. Ad hoc fortasse aliquis respondebit, hanc relationem non posse esse realem, quia non potest una relatio fundari in alia. Sed de hoc alias. Ego respondeo, illam non esse realem, quia illa non est æqualitas fundata in unitate, vel convenientia formali, sed in quadam proportionali æstimatione, seu quantitate. Sicut aliqua similitudo, quæ est inter divinas personas in communi ratione personæ, vel relationis, non est relatio realis, quia non est per convenientiam in tota unitate formali talium personarum. Propter quod Anasthasius Synaita, in expositione fidei personas in propriis *dissimiles* appellavit: inæquales autem dici non possunt, tum quia hoc dicit imperfectionem, tum propter rationes alias supra allatas.

CAPUT XVI.

AN DIVINÆ PERSONÆ EX UNITATE HABEANT CIRCUMINSESSIONEM, ID EST, MUTUAM EXISTENTIAM UNIUS IN ALIA.

1. *Resolutio.* — Hæc est ultima proprietas conveniens divinis personis, quatenus unum sunt, quam theologo *circuminsessionem* vocant. Habetque fundamentum in verbis illis Joannis, 14 cap.: *Ego in Patre et Pater in me est.* Quæ licet de Patre, et Filio tantum dicta sint, tamen eadem ratione de Spiritu sancto vera sunt, ut communiter Patres docent, Athanasius in expositione fidei, ubi in hoc sensu dixit *Spiritus sanctus semper est in manibus Patris et Filii.* Et Damascenus, lib. 1, de Fide, cap. 10, eodem sensu vocat Spiritum sanctum: *Insepa-*

rabilem, et indigressibilem a Patre et Filio. Et hanc mutuam immanentiam ibidem late, et eleganter exponit. Denique Fulgentius, de Fide ad Petrum, cap. 1: *Per hanc* (inquit) *unitatem naturalem totus Pater in Filio, et Spiritu sancto est, et totus Spiritus sanctus in Patre et Filio.*

2. *Quæ sit adæquata ratio circuminsessionis.* — Hac igitur veritate supposita, nonnulla circa illam declaranda sunt. Primum est, an veritas et identitas Personarum in essentia sit adæquata ratio hujus mutue inexistentiæ. Est autem dubitandi ratio, quia D. Thomas, 1 part., quæst. 42, art. 5, sentit, non esse adæquatam. Nam duas alias rationes addit, scilicet, relationem mutuam et modum originis. Aureolus vero et Durandus, in 1, dist. 19, sentiunt solam essentiæ unitatem esse rationem adæquatam circuminsessionis personarum, ideoque duas alias rationes D. Thomæ impugnant. Ut autem recte notavit Cajetanus, circa dictum articulum, non impugnant mentem divi Thomæ et ita facile dissolvit ipse, quæ illi objiciunt.

3. *Una persona est in alia ratione relationis.* — Videtur ergo voluisse D. Thomas ad divinas personas accomodare illos tres modos, quibus ipse dixerat, 1 part., quæst. 8, art. 3, Deum esse in omnibus rebus, scilicet, per præsentiam, potentiam et essentiam, seclusis imperfectionibus. Unde quoad primum modum dicit, Divinas personas esse in se invicem: quia correlativæ sunt: nam unum relativum non potest extra aliud esse, utique quoad cognitionem. De hoc enim genere existentie aperte loquitur Doctor sanctus in illa ratione. Quam tetigit etiam Chrysostomus in oratione 9, ex his, quæ habentur in fine quinti tomi, ubi ait, hanc inexistentiæ non esse intelligendam *corporaliter; sed secundum animi contemplationem, quia nec Filius* (inquit) *sine Patre, nec Pater sine Filio cognoscitur.* Nec videtur hæc ratio aliena a contextu sermonis Christi in citato loco Joannis 14. Nam cum Philippus postulasset: *Ostende nobis Patrem*, Christus respondit: *Qui videt me videt et Patrem*, et immediate quasi pro ratione subdit: *Quia ego in Patre et Pater in me est.*

4. *Personæ sunt in se invicem ratione productionis.* — Ad secundum modum inexistendi pertinet altera ratio D. Thomæ cum dicit, unam personam esse in alia, verbi gratia, Filium in Patre, quia ab illo productus est per actum immanentem: nam de ratione talis actus est, ut productum ratione productionis

maneat in producente. Quam rationem indicavit etiam Damascenus, lib. 4, cap. 9, ubi comparat hanc productionem emanationi lucis ab igne, quia *lux*, inquit, *ab igne gignitur, et ab eo non separatur, sed semper in eo est*. Quod exemplum intelligendum videtur de emanatione lucis inhærentis igni a substantia ejus, sic enim illa est veluti immanens processio. Quod idemmet Damascenus significavit in differentia quam subjungit, *nam lux*, ait, *manet in igne tanquam accidens inhærens illi: Verbum autem manet in Patre, tanquam subsistens in subsistente*; quod etiam dixit Hilarius, lib. 7, de Trinitate, circa finem.

5. Nec Durandus habuit, quo modo hunc dicendi modum impugnaret, nisi negando personas procedere per actus immanentis, cujus error in hoc supra refutatus est. Aureolus vero apparentius objicit: quia licet hoc modo explicetur, productam personam esse in producente, non tamen e converso, producentem esse in producta, cum tamen hæc debeat esse circuminsessio. Hoc vero facile etiam solvitur: nam sicut Deus dicitur esse in creaturis, ratione potentiae, quia illas creat et conservat, ita seclusa imperfectione dependentiae, Pater dicitur esse in Filio, quia illum ex æternitate produxit, et perpetuo generat, ad quod necessarium est, ut sit intime in illo, et ideo dixi, hunc modum existendi esse similem illi, qui est per potentiam, seclusis imperfectionibus.

6. *Unitas essentiae est ratio circuminsessionis*. Tertia vero, et propria ratio hujus existentiae est unitas essentiae in personis distinctis. Unde respondendo in forma ad propositam interrogationem, dicendum est, unitatem naturae esse adæquatam rationem, ob quam Divinae personae sunt in se invicem per suam essentiam, licet aliis modis possint dici esse in se invicem, ob alias rationes. Hæc posterior pars satis jam declarata est. Prior vero facile ostenditur, nam unaquæque persona est ipsa essentia, et essentia est in omnibus, et singulis personis, ergo unaquæque persona est in qualibet alia. Dices, simili argumentandi modo posse concludi, unamquamque personam esse in se ipsa, vel unam personam esse aliam. Respondeo, negando similitudinem: nam cum dicitur esse in alia, non solum denotatur unitas naturae, sed præsupponitur etiam distinctio inter ea, quæ in se invicem esse dicuntur. Quia non solum consideratione rationis, sed etiam in re ipsa una est in alia. Quæ habitudo tollitur, si persona dicatur esse in se. Et multo magis destruitur, si dicatur una esse alia, quia per hoc

non significatur præsentia, vel inexistencia, sed identitas personalis, quæ repugnat mysterio.

7. Atque hac ratione recte dicit Sabadius, libro contra Arium, in 4 tom. Biblioth. Per illa verba Christi, *Ego in Patre, et Pater in me est*, duos errores confutari, Sabellii scilicet, et Arii. Et Gregorius Beticus, libr. de Fide et Trinitate dicit, *illa verba audienda esse secundum indifferentiam substantiae*, supposita scilicet distinctione personarum. Et eodem modo Trinitatis mysterium confirmat ex illis verbis Irenæus, lib. 5, cap. 18, sic etiam Hilarius 7, de Trinitate, in fine dicit: *Personas divinas esse in se per unitatem et proprietatem naturæ*. Et eodem modo loquitur Damascenus, lib. 2, cap. 10, dicens: *Per hanc circuminsessionem excludi multitudinem Deorum, seu Deitatem*. Et in hac ratione maxime persistunt omnes theologo, quæ in sequenti dubitatione amplius confirmabitur et explicabitur.

8. *Dubium*. — Quæritur enim ulterius, an una persona sit in alia secundum se totam, an vero solum ratione essentiae. Ut enim hoc ex corporalibus explicemus, duobus modis potest dici unum corpus esse in alio. Primo, secundum se totum, quod vocatur per se primo, sicut aqua est in vase, vel in loco adæquato. Alio modo tantum secundum partem, vel homo dicitur esse ubi habet pedem, licet non habeat ibi totum corpus. Sic ergo inquiritur, an una persona secundum se totam, id est, etiam secundum suam proprietatem, vel tantum per naturam, quasi per partem (nostro loquendi modo) sit in alia. Henricus enim in Summa, artic. 53, quæst. 3, et quodlib. 5, quæst. 6, et Durandus, in 4, distin. 19, dicunt, unam personam esse in alia solum posteriori modo. Primo, quia Paternitas, ut sic, non potest esse in Filio, alias Filius esset Pater. Secundo, ait Durandus, quia persona ratione suæ proprietatis est id, in quo est alia, ergo non potest esse ratio essendi in alia, quia hæc habitudo sunt oppositæ, et ideo non potest eadem relatio esse fundamentum utriusque. Tertio, videntur huic sententiæ favere Patres, qui totam rationem hujus circuminsessionis dicunt esse naturæ unitatem.

9. *Resolutio*. — *Probatio ex Patribus*. — Nihilominus dicendum est, unam personam per se primo, et secundum se totam esse in alia, ita ut licet unitas essentiae sit vinculum, et quasi proxima ratio istius inexistentiæ, non tamen in sola illa sistat, sed ratione ejus etiam relationes ipsæ in se invicem existant. Quæ est sententia communior theologorum in 4, dis-

tinct. 19, præsertim Scoti, quæst. 1, qui fusius hoc tractat contra Henricum. Idem Bonaventura, quæst. 4, Gabriel, quæst. 2, Capreolus, quæst. 1, art. 1, Marsilius, quæst. 22, art. 2, Ferrariensis 4, contra Gentes, cap. 9, Cajetanus, et alii, dicta quæst. 42, art. 5. Et sumitur ex illis verbis Ecclesiæ in quoddam hymno. *In Patre totus Filius, et totus in Verbo Pater*. Quibus similia sunt, quæ supra citavi ex Fulgentio, qui etiam addit. *Nullus horum extra quemlibet ipsorum est*, significans, personas mutuo sese comprehendere, quia nihil est in una, quod si extra aliam, ad quod requiritur totalis inexistencia, modo explicato. Præterea Damascenus, et Hilarius supra dicunt unam personam esse in alia, ut quidpiam subsistens in subsistente. Ergo intelligitur non tantum esse secundum naturam, sed etiam per subsistentiam personalem, de hac enim loquuntur. Ad hoc etiam confirmandum induci possunt verba Christi Joan. 14, nam prius dixit: *Qui videt me, videt et Patrem*, et postea subjungit. *Ego in Patre, et Pater in me est*: videndo autem unam personam, videtur alia, non solum quoad naturam communem, sed etiam quoad totum esse personale. Sic ergo una persona est in alia.

10. *Prima ratio*. — Ratione probatur primo ex Scoto, quia si una persona tantum esset in alia ratione essentiae, non aliter una persona esset in alia, quam ipsa essentia sit in persona, neque alia habitudo significaretur per hanc circuminsessionem personarum, quam existentiae Divinitatis in persona, consequens est falsum: ergo, Pater sequela, quia quando totum solum dicitur esse alicubi, vel in aliquo ratione partis, non aliter convenit toti illa denominatio, quam parti, præter hoc, quod parti convenit immediate et toti ratione partis: nam in reliquis eadem est ratio. Minor vero patet, tum ex communi modo loquendi Patrum, et theologorum de hac circuminsessione, tum etiam, quia essentia est in persona, ut natura est in supposito: una vero persona est in alia, ut suppositum in supposito, sicut loquuntur Damascenus et Hilarius supra citati.

11. *Altera ratio*. — Secunda et propria ratio hujus veritatis mihi esse videtur, quia hæc inexistencia mutua nihil aliud esse potest, quam intima quædam præsentia divinarum personarum inter se, hanc vero habent non solum in essentia, sed in propriis etiam relationibus. Priorem propositionem indicavit etiam Scotus

surpa ad 2 Henrici, et circa finem quæstionis. Quam sic declaro, quia hæc mutua inexistencia non est sola identitas in natura, sic enim dicentur personae esse una natura, non vero una esse in alia. Neque etiam est nova unio realis inter personas præter unitatem naturæ, quia nec talis unio esse posset sine compositione, nec excogitari potest, cur, vel qualis sit. Ergo tantum superest intima præsentia, propter quam dici possint esse invicem in se. Quod autem illam habeant etiam secundum propria, patet, quia etiam in illis habent immensitatem, ex qua necessario sequitur, ut sint intime in se invicem etiam secundum proprias relationes. Unde sicut immensitatem habent ratione essentiae, quam includunt, ita ex eadem radice, ut ex propria et adæquata ratione habent, ut sint intime in se invicem, etiam secundum proprias relationes.

12. Atque hinc intelligitur primo, cur hæc præsentia mutua non addat novam relationem realem ipsis personis (ut tanquam verius suppono). Ratio autem est, quia fundatur in eadem immensitate illarum. Ut omittam alias rationes, quæ dari solent, scilicet, quod relatio non fundat relationem: vel quod talis relatio non est realis, nisi ubi modus præscientiæ, in quo fundatur, accidentaliter est, de quo alias. Secundo intelligitur, cur, licet divinae personae inter se habeant relationem originis, quæ est disquiparantiae, nihilominus quoad hanc denominationem mutuae inexistentiæ, potius intelligantur habere habitudinem æquiparantiae. Ratio enim est, quia quoad præsentiam et immensitatem ejusdem rationis sunt. Unde, si fingeremus, tres personas esse absolutas et ejusdem naturæ, eundem modum mutuae inexistentiæ haberent.

13. *Ad argumenta*. — Tertio intelligitur quam sint levia fundamenta Henrici et Durandi. Nam propter hanc præsentiam personarum non amittunt distinctionem: et ideo non sequitur, unam esse aliam, quamvis secundum propria una sit in alia. Deinde in hoc genere præsentiae nullum est inconveniens, quod eadem relatio sit id, quod est in alia et in quo est alia, quia et est denominatio similis in utroque extremo, et in eis habet fundamentum proximum ejusdem rationis, imo unum et idem. Et hoc est etiam, quod docent Patres, scilicet, unitatem naturæ esse rationem proximam hujus inexistentiæ, non vero, quod conveniat soli Deitati: ac non etiam ipsis personis in propriis earum rationibus.